

Sygn. akt III KKN 279/98

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Henryk Gradzik

Sędziowie: SN – Halina Gordon - Krakowska (spr.)

SN – Andrzej Siuchniński

Protokolant – Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Waldemara Smardzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2000 r.

sprawy **M. S.**

skazanego z art. 27 ust. 2 ustawy o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z 31 stycznia 1961 r. (Dz. U. Nr 6 poz. 43 z późn. zm.)

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść (SK V [...])

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 16 kwietnia 1997 r., sygn. II Kws [...]

uchyla zaskarżony wyrok i M. S. uniewinnia od zarzucanego mu wykroczenia, a kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 16 kwietnia 1997 r. sygn. II Kws [...] uznał M. S. za winnego tego, że w dniach 18/19 czerwca 1996 r. w G. posiadał przy sobie bagnet wojskowy bez wymaganego zezwolenia tj. popełnienia wykroczenia z art. 27 ust. 2 ustawy o broni, amunicji i materiałach wybuchowych z dnia 31 stycznia 1961 r. (Dz. U. Nr 6 poz. 43 z późn. zm.) i na podstawie tego przepisu skazał go na karę 150 zł grzywny. Orzekł nadto sąd – na podstawie art. 27 ust. 3 cyt. ustawy – karę dodatkową w postaci przepadku rzeczy tj. bagnetu wojskowego.

Wyrok ten nie podlegał zaskarżeniu (art. 461 kpk). Nie sporządzono też pisemnego uzasadnienia wobec niezłożenia w terminie wniosku.

Od powyższego wyroku wniósł kasację na korzyść skazanego Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 1 kodeksu wykroczeń przez uznanie, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia, podczas gdy jego zachowanie nie stanowiło czynu zagrożonego karą przez obowiązującą ustawę.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Z treści zaskarżonego wyroku wynika, że za podstawę skazania sąd przyjął art. 27 ust. 2 cyt. ustawy o broni, który mógłby znaleźć zastosowanie tylko łącznie z przepisami wykonawczymi dotyczącymi zasad posiadania broni wydanyymi na podstawie art. 32 tej ustawy.

Wprawdzie w części wstępnej wyroku sąd wymienił jako jeden z elementów kwalifikacji prawnej czynu Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 1936 r. „o zasadach noszenia broni białej”, jednakże ten akt prawny w dacie wyroku nie obowiązywał.

Obowiązujące wówczas rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1990 r. w sprawie rozciągnięcia niektórych przepisów ustawy o broni, amunicji i materiałach wybuchowych na poszczególne rodzaje broni białej ... (Dz. U. Nr 76, poz. 451) nie wymieniało bagnetu wojskowego jako tego rodzaju broni białej, na posiadanie której należy mieć zezwolenie.

W tym stanie rzeczy uznanie, że M. S. dopuścił się przypisanego mu wykroczenia, podczas gdy jego zachowanie nie stanowiło czynu zagrożonego karą przez obowiązującą ustawę nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa materialnego tj. art. 1 kodeksu wykroczeń.

Mając to na względzie Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i M. S. uniewinnił.

Przewodniczący: SSN (Henryk Gradzik)

Sędziowie: SN (Halina Gordon – Krakowska)

SN (Andrzej Siuchniński)